

TAHTAKURUSU

MOTEL'DE 7 GECE

Hanzade Servi

TAHTAKURUSU

MOTEL'DE
7 GECE

Hanzade Servi

TAHTAKURUSU MOTEL'DE 7 GECE

© 2023, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Barış İnce
KAPAK RESMİ: Gözde Eyce
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2023 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-813-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

TAHTAKURUSU

MOTEL'DE
7 GECE

Hanzade Servi

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Sen de Oku: Çok İlginç Bir Haberim Var

Sen de Oku Klasikler: Peter Pan • Bir Noel Şarkısı

Öykü: Ortanca Balık • Karakura'nın Düşleri

Roman: Su Günlükleri-1 Biz Arkadaş mıyız? • Su Günlükleri-2 Ben Kıskaç mıyım? Umacı • Kalamar Pansiyon • Havuç Ağacı • Kumdan Salıncak • Hayalet Tozu Hortlaklar Geçidi • Kumsal'ın Çizgili Dünyası • Kora ile Kelebek • Yo-Yo-1 Yo-Yo-2 Hebele Hübele Mühendisi • Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-1 Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2 Mektup Ağacı • Bir Sır Kaç Kilometre? Tahtakurusu Motel'de 7 Gece

Başvuru: Karamel Kokulu Öykü Okulu

1. BÖLÜM

Canbek Kutlupalamut

“Eee... Hadi anın tadını çıkaralım! Yaşadığımız her aksiliğin altında mutlaka eğleneceğimiz bir şeyler vardır, değil mi?”

“Bu söylediklerin, gecenin bir saatinde Tahtakurusu ismindeki eski püskü bir motelin önünde duranlar için söylenmedi bence,” dedim babama. Mutsuzluğumuz yüzünden paniğe kapıldığı için, üstüne fazla gitmek istemiyordum. Ama şu an beş yıldızlı bir otelin kocaman balkonundan, devasa havuzun ışıklarına bakıyor olmamız gerekiyordu.

“Sanki sizi tatile buraya getirmişim gibi surat asıyorsunuz,” dedi babam, sesi titreyerek. “Sadece küçük bir talih-sizlik yaşadık. Yarın öğleden sonra şezlonglarımıza uzanmış, vişne sularımızı yudumlıyor olacağız.”

Annem, boğazına kaçan bir ejderhayı püskürtüyormuş gibi iç çekti. Gözlerinde, ışıklı bir alt yazı geçiyormuşçasına şu cümleyi okuyabiliyordum: ‘Tabii o zamana kadar odamızı başkalarına vermezlerse..’

Bir saat önce oteli aradığımızda, görevli kibar bir şekilde yarın akşamüzerine kadar orada olmazsak odayı kaybedebileceğimizi ve paramızı da geri alamayacağımızı söylemişti. Bu, termometrelerin otuz sekiz dereceyi gösterdiği, Aşağıkocaöküz isimli bir köyün araba tamircisinde beklerken duymak isteyeceğimiz türde bir haber değildi. O an tek umudumuz, lekeli atletinin altına yırtık kot pantolonla parmak arası terlikler giymiş ve gülüşü Barni Moloztaş'a benzeyen tamircinin, bozulmuş arabamızla ilgili bir müjde vermesiydi. 'Şuradaki ip çözülmüş; onu bağladığım gibi hop, yola devam edebilirsiniz' gibi bir müjde mesela... Araba motoru parçalarının birbirine iple bağlanmadığını elbette biliyordum. Ama tatilimizin sadece bir hafta olduğunu da biliyordum. Aşağıkocaöküz'de geçirdiğimiz her saniye, beş yıldızlı otelin aquaparkında atacağım kahkahalardan çalıyordu.

"Yıh yıh yıh!" demişti tamirci. "*Zöbözöt pöstüğü* yanmış. Elimde yok. Sipariş vereyim. Yarın sabah gelir."

Tabii zöbözöt pöstüğü dememişti. Ne söylediğini anlamamıştım. Babam büyük bir ciddiyetle başını sallamıştı ama o da anlamış gibi görünmüyordu. Her arabanın motorunda, bozulduğunda tamiri mümkün olmayan ve sizi yolda bırakacak en az beş parça vardır. Ve o parçalar, tamircilerde asla bulunmaz. Bu sebeple dünya, servisten parça gelmesini bekleyen araba sahipleriyle doludur. Biz de onlardan biri olmuştuk. Hem de tatile giderken!

Şansa inanmam. Ama şanssızlığa inanırım. Annemin, basket antrenmanımın iptal edildiği Whatsapp mesajını görmeyip beni sabahın yedi buçuğunda spor salonuna bı-

rakarak alelacele işe gitmesini başka türlü nasıl açıklayabiliriz? Cep telefonum yoktu, spor salonunda kimse yoktu, üç saat oylanmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Belki zaman çabuk geçer diye, on bin sekiz yüzden geriye sayarak beklemiştim. Tabii ki bu sürenin çoğunda, üç saatin kaç saniye ettiğini hesaplamakla uğraşmıştım.

Bu geceyi Aşağıkocaöküz'de geçireceğimiz kesinleşince, babam gülümseyerek örtmeye çalıştığı bir panikle bize baktı. Annemin yüzü, en sevdiği çantasını Delfin'le beraber kabuksuz salyangozlarımız için oyun parkına çevirdiğimiz günkü gibi ifadesizdi. Öyle anlarda ne düşündüğünü asla tahmin edemezsiniz. Miray kulaklıklarını çıkarıp, "Yani bugün otele gidemeyecek miyiz?" diye homurdandı.

"Arabamız bozuldu," dedim. "Yarıdan önce çalışması mümkün değil. Yani elbette ki bugün otele gidebileceğiz."

Delfin, esprime "Poffffff!" diye güldü ve Miray'ı daha da kızdırmak için ellerimizi birbirine vurup *çak* yaptık. Şimdi sırada, yeni problemimiz vardı. Nerede kalacaktık?

"Bize gelin?" dedi tamirci Barni. "Hanım misafire bayılır. Hamza ile Abdi, Süha ile Teoman'ın odasına geçer. Zeynep, Burçak, Feride, Çiçek ve Fadiş de bizim odaya geldi miydi, hepimiz eve sığarız."

Annem, yeni bir ejderhayı püskürtürcesine boğazını temizledi. Bu, babama 'ağzından, eee, elbette, diye bir şey çıkarsa şuracıkta bayılıırım' demenin homurdanma şekliydi. Çünkü babamda, 'ayıp olmasın' takıntısı vardır. Bir keresinde, "Hepsini vereyim abi, bulamazsın böylesini," diyen pazarcıya ayıp olmaması için, eve yirmi üç tane lahanayla

dönmüştü. Umarım hayatının hiçbir döneminde, iki ay boyunca kapuska yemek zorunda kalmazsın.

Babam söze, “Eeee...” diye başlayınca, her ne kadar Hamza ile Abdi’yi çok merak etsem de “Otel yok mu?” dedim.

“Otel mi? Yıh yıh yıh! Buraya kimse gelmez ki? Yanlışlıkla gelenler de asla kalmaz. Burası arabayla geçerken giriş ve çıkışındaki Aşağıkocaöküz tabelasına bakıp güldüğünüz bir yerdir sadece.”

Biz maalesef sadece girişteki tabelayı görebilmiştik. Sonra araba, gazoz içerken hava yutmuş gergedan gibi beş kez geçirip durmuş ve bir daha çalışmamıştı.

“Haaa, Tahtakurusu Motel var!”

“Otelde motelin farkı ne?” dedi Delfin. “Ki bir de hotel var. Sanki biri, canı sıkıldığı için hepsini uydurmuş.”

“Bakalım,” dedim telefonumu çıkarıp. Sonra, sevgili Google’ın söylediklerini kardeşime aktardım: “Motel: Genellikle işlek karayolları üzerinde bulunan, motorlu taşıtlarla yolculuk edenlerin arabalarını güvenlik içinde park etmelerine olanak veren; barınma, yeme içme gibi gereksinimlerini karşılayan küçük otel. Otelde hotel ise, tamamen aynı şeymiş. Yani gerçekten de biri canı sıkıldığı için uydurmuş olabilir.”

Babam, Tamirci Moloztaş’a Tahtakurusu Motel’in yerini sordu.

“Umarım ismini şeyden almıyordur,” diye mırıldandı anem. “Tahtakurularından.”

Barni, sadece “Yıh yıh yıh,” diye güldü. Bu cevap, annemin içini rahatlatmaktan çok uzaktı.

“Şurada,” diye parmağını uzattı Barni. Başımızı çevirip baktık. Tek gördüğümüz, alabildiğine uzanan anayoldu. Bu bir film olsaydı, sıcak esinti yüzünden bulanıklaşan yolun üzerinde, ıssızlığı vurgulamak için yuvarlak bir kurumuş çalı parçası uçuşurdu.

Arabamız, saat on birde bozulmuştu. Bir buçuğa kadar, babamın motoru tamir etmeye çalışmasını ya da arabanın bu çabadan sıkılıp “Öfff, tamam tamam,” diye kendi kendine çalışmasını beklemiştik. İkide, yoldan geçen birilerinin yardımıyla Barni’ye ulaşmıştık. Barni arabamızı tamirhanesine çekmeyi başardığında, saat üç buçuğa geliyordu. Arada yolluklarımızı yemiştik ve tamirhanenin zombilere yakışır tuvaletini kullanmak zorunda kalmıştık. Bu arada annem ve Miray sürekli surat asmış, öflemiş ve dönüşümlü olarak homurdanmıştı. Babamsa, herkes mutlu olsun diye etrafta koşturup duruyordu. Bize dondurma bile bulmuştu. Delfin’le ben de sıkıntıdan patlıyorduk ama bilim dünyasında, öfff’leyip durmanın araba motorlarını mucizevi bir şekilde düzelttiğine dair kanıtlanmış bir çalışma olduğunu sanmıyordum. Sonunda Barni, değişmesi gereken bir parça olduğuna karar verdiğinde, saat yedi buçuğa geliyordu ve hava kararmaya başlamıştı. Sadece oturup arabanın tamir edilmesini beklemenin bu kadar yorucu olması mantıklı mıydı?

“Eee, çok uzak mı?” diye sordu babam.

“Yok yok, şurada işte!”

Yine yola baktık. Karşımızda, tabelasında mayolu, güneş gözlüklü ve sörf tahtalı koca bir tahtakurusunun olduğu, devasa aquaparklı bir otelin durduğunu hayal etmeye

çalıştım, ama başaramadım. Çünkü tahtakurusunun neye benzediğini bilmiyordum. Sabah evden çıkarken, bugünkü planlarımın arasında, Aşağıkocaöküz köyünün araba tamirhanesinde, Google'dan tahtakurusu aratmak kesinlikle yoktu.

“İyyyy!” dedi, telefonumun ekranına bakan Delfin. Bu, benim duygularımı da özetliyordu. (İleride teknoloji çok gelişip tahtakuruları okuma yazma öğrenir ve bu bölümü okurlarsa, şimdiden özür! Ama Google'daki fotoğraflarınız gerçekten, ıyy!) Tahtakurusu Motel'in, ismini tahtakurularından almadığını ummaktan başka çaremiz yoktu.

“Sizi benim külüstürle bırakayım,” dedi Barni.

Babam, arabamızın bagajını açtı. Annemle Miray'ın bavullarını inceledi. Ardından başını kaldırıp, arabanın üstüne bağladığımız diğer bavullara baktı. Paniğe kapılmak üzere olduğu belliydi. Babamın niçin bu hâle geldiğini anlamam için, nasıl bir manzarayla karşı karşıya olduğumuzu hayal etmeni sağlayacağım.

Annemin iki büyük bavulu ve üç tane orta boy el çantası vardı. Miray'ın da biri büyük biri küçük iki bavulu ve iki sırt çantası... Babamın bavuluna, Delfin'le benim bavullarımızla sırt çantalarımız da eklendiğinde, elimizde Barni'nin külüstür kamyonetine taşınması gereken kaç bavul ve çanta olduğunu hesaplayabiliyor musun?

Üç büyük boy bavul

Dört küçük boy bavul

Üç orta boy çanta

Dört sırt çantası

Bir haftalık tatile niçin kavimler göçü gibi çıktığımız konusunda hiçbir fikrim yoktu. Üstelik ihtiyacımız olan tek şey birkaç tişört, şort, terlik ve mayoydu. Annemi dün gece son gördüğümde, koca bir saç kurutma makinesiyle beş şişe şampuanı bavuluna sığdırmaya çalışıyordu. Babam ona, odamızda saç kurutma makinesi olacağını söylemişti. Annem de, “Kendiminkinden başka bir makineyi asla kullanmam,” demişti. Babam, tek şişe şampuan yerine beş tane taşımmasının sebebini soramayacak kadar yorgundu. Ütü ise benim bavulumdaydı. Ve evet, lüks otellerde ütü hizmeti de mutlaka olurdu... da... Neyi ütülememiz gerekecekti ki? Mayolarımızı mı?

Bizi gören, altı aylık bir tatile gittiğimizi falan düşünebilirdi. Kutlupalamut ailesi olarak, her şeyi abartmayı severdik.

Babam, “Bir tek pijamalarımızla dış fırçalarımızı alalım,” dedi. “Bavullarımızı arabada bırakalım. Nasılsa yarın sabah geleceğiz.”

“Hayatta olmaz!” diye bağırdı annem. Sonra babamı kolumdan tutup, biraz uzaklaştırdı. Tabii biz de peşlerinden gittik.

“Araba bütün gece burada, kuş uçmaz kervan geçmez bir tamirhanenin önünde kalacak. Eşyalarımı burada asla bırakmam!”

Babamın gözlerinde beliren ağlamaklı bakışı çok iyi tanıyordum. Geçen sene, annem salon duvarlarını turuncu istediği için, babam tüm eşyaları çekip kendi elleriyle iki gün boya yapmıştı. Sonra annem, “Sanki güzel olmadı; yine

eski rengine dönelim,” demişti. İşte o cümleyi duyduğunda da, babam tam olarak şu anki gibi bakıyordu. Az sonra yapması gereken şeyler, sanırım gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Sabah, tüm bavullarla çantaları arabaya sığdırabilmek için tam kırk dakika uğraşmıştı. Ve hedefi elbette ki bu işkenceyi sadece üç kez daha çekmekti. Otele vardığımızda, otelden ayrılırken ve eve dönüşümüzde... Ama tabii ki bu artık, sadece tatlı bir hayaldi.

Babam önce bagajdaki bavulları indirdi. Ardından, arabanın tepesine bağlanmış olanlara geçti. Barni'nin bavullarımızı eski kamyonetin kasasına koymasına ise, neredeyse üç saniye sürdü. Birkaç bavulu fırlatıp attığını gören annemin eli, kalbinin üzerindeydi.

“Yardım etmeli miydik?” diye sordum Miray'a. Hava hâlâ çok sıcaktı ve bir gram enerjim kalmamıştı. Yine de bu soruyu sormak, kendimi babama yardım etmişim gibi hissetmemi sağlamıştı.

“Şu an havuzda olmamız gerekiyordu,” dedi Miray. Doğruydu ama sorumla ne alakası vardı?

Kamyonetin önüne, Barni'den başka sadece iki kişi oturabiliyordu. Annem, açık bir kamyonet kasasına binmemize asla izin vermeyeceğini söyledi.

“O zaman önce çocukları götüreyim, sonra dönüp sizi alırım,” dedi Barni.

Annemin gözlerinden bu kez de, çocuklarını hiç tanımadığı bir adamla gönderme olasılığı karşısında duyduğu dehşet geçti.

“Eee,” dedi babam. “Üç çocuğu üç seferde götürebiliriz.

Ben yanlarında otururum. Sen burada beklersin. En son gelir seni alırız.”

Tabii bu çözüm, tamircimize büyük bir zahmet vereceğimiz anlamına geliyordu ve babam inanılmaz rahatsızdı. Kim tatil yolculuğunda böyle bir kurt, kuzu, lahana bilmesinin ortasında kalmıştır ki?

“Hep böyle misinizdir?” diye sırıttı Barni. “Gerçekten... Hiç tehlikesi olmadan, tek seferde gidebilecekken, işleri bu kadar zorlaştırmaya kararlı mısınız?”

Babam, ağlamaklı gözlerle anneme baktı. Annem, “Ben çocuklarla öne oturayım,” dedi. “Sen kasada gel.”

“Ön iki kişilik,” dedi Miray. “Nasıl sığacağız ki?”

“Ben Canbek’i, sen de Delfin’i kucağına alırsın.”

“Hayatta olmaz! Onu en son kucağıma aldığımda üzerime pislemişti!”

“Pislemişti mi?” diye bağırdı Delfin. “Ben muhabbet kuşu muyum?”

“O zaman sadece altı aylıktı hayatım. Artık hepinizin tuvalet eğitimi var.”

Sanırım devreye girme zamanım gelmişti. Üstü açık bir arabada yolculuk yapmak, en büyük hayallerimden biriydi ve eski bir kamyonet kasası da, şimdilik işimi görürdü.

“Anne, bavulların arasına oturur, sımsıkı tutunuruz. Zaten hızlı da gitmeyeceğiz herhâlde. Hiçbir şey olmaz.”

Annemin kabul etmek üzere olduğunu gören Miray, “Ben hayatta oraya oturmam!” diye homurdandı.

Babam, “Sorun değil bir tanem, seni kucağıma alırım,” dedi. “Zaten motel çok yakınmış.”

On dört yaşındaki aşırı havalı bir ergen için, hayati karar anı!

İki kardeşinle külüstür bir kamyonetin kasasına binmek.

Beş yaşındaymış gibi babanın kucağında oturmak.

Az sonra, kamyonetin kasasındaki yerlerimizi almıştık. Miray, kötü kokan bir eşeğin üzerindeymişiz gibi surat asıyordu. Delfin'le bense, hayatımızın en büyük macerasını yaşıyormuşçasına heyecanlıydık.

“Sanki tavanı açılan bir arabadayız!” dedi Delfin. “Keşke Antalya’ya böyle gidebilseydik. O zaman Canbek ayak-kabıllarını çıkardığında bu bizim değil, atmosferin sorunu olurdu.”

“Hey!” dedim. “Benim ayaklarım güzel kokar.”

“Haftalarca güneşte beklemiş zombi peynirini güzel buluyorsan...”

Yolculuğumuz ne yazık ki sadece birkaç dakika sürdü. Üç katlı, boyaları dökülmüş, eski püskü bir binanın önünde durduk. Paslanmış bir tabelada “ AHTA S MO ” yazıyordu.

“Sumo güreşçisi bir ahtapotun evi mi?” dedi Delfin.

“S ismindeki, hep ‘ah’ diye möleyen bir ineğin ahırını mı?” dedim.

“Saçmalamayın,” diye homurdandı Miray. “Sadece harfleri düşmüş, iğrenç bir motelin tabelası.”

“Öyle olduğunu biliyoruz,” dedim. “Mizah anlayışın Şükrü enişteye çekmiş.”

Delfin, bana hak verdiğini göstermek için elini kaldırdı.

Ben de -asla kokmayan- çıplak ayağımı tek hamlede spor ayakkabımdan çıkarıp onun eline çarptım.

“İyyy!” diye parmaklarını elbisesine sildi Delfin.

Merak ettiğini sanmıyorum ama, Şükrü enişte teyzemin kocası. Kahvaltı sofrasında ne zaman yumurta görse, “Gıt gıt gıdağının yumurtası mı bu?” diye sorup, bu esprisine(!) gevrek gevrek güler.

Barni, kaşla göz arasında tüm bavullarımızla çantalarımızı kamyonetten indiriverdi. Öyle hızlıydı ki babam mahcup olmaya bile zaman bulamamıştı. Ardından, “Yıh yıh yıh?” diyerek hepimize baktı. Saniyeler geçiyordu. İnsan böyle bir durumda ne yapardı ki? Vedalaşacak mıydık? Göbek mi atacaktık? Hava çok sıcaktı. Bir an önce motele girip klimayı açmak istiyordum.

“Eee,” dedi babam. “Teşekkürler. O zaman yarın sabah geliriz.”

Annem, boğazından yeni bir ejderha püskürttü.

“Ah, şey,” diye ekledi babam hemen. “Yani gelemeyiz. Arabamız yok. Biz... eee... nasıl geleceğiz?”

“Ben erkenden sizi alırım.”

“Onun yerine sabah arabamızı tamir edip onunla gelseniz de iki iş çıkmasa...” dedi Miray.

“O zaman da kendisi tamirhaneye dönemez,” dedi Delfin.

Bu, elbette ki Miray’ın umurunda olan bir şey değildi.

Barni Tamircitaş, sadece “Yıh yıh yıh,” diye güldü. Onu, bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanı mıyorduk. Sonra kamyonetine binip gözden kayboldu. Kutlupalamut

ailesi, yedi bavul ve yedi çanta ile şehirlerarası yolun kenarındaki, eskilikten yıkılıverecekmiş gibi görünen Tahtakurusu Motel'in önünde, kaderiyle baş başa kalmıştı.

Motel üç katlıydı. Binanın tamamı, beş yüz yıldır falan boyanmamış gibi görünüyordu. Yer yer dökülmüş eski boyanın rengi de, kaz dışkısına benziyordu. Ağlamaklı bir şekilde baktığımız ön cephe, anayol manzaralıydı. Arka tarafın da masmavi sulara açılmadığı kesindi. Acaba havuz hayali kurmak, çok mu iyimserlik olurdu?

Miray aniden "AAAAAAAĞĞHHH!" diye bağırarak yüreğimize indirdi.

"Telefonum çekmiyor! Servis yok! Nasıl servis olmaz? Dağdaki ineklerin bile interneti var!"

Dağdaki ineklerin elbette interneti yoktu. Hem ineklerin dağda ne işi vardı? Sonuçta hayat, bir tekerleme değildi.

Hepimiz telefonlarımızı kontrol ettik. *Servis yok!*

"Bir gece internetsiz yaşayabiliriz," dedi babam. "Kitap okuruz, oyunlar oynarız. Ben size taklit falan yaparım."

"Lütfen yapma," dedi annem. "Zaten zor bir gece geçireceğiz."

İçin için sevindiğimi fark ettim. Bu, kötü bir kardeş olduğum anlamına mı geliyordu? Ablamın internetsiz nasıl duracağını merak ediyordum. Bütün hobileri için internete ihtiyacı vardı. Bütün hobileri: Telefona bakmak. Ki tek problem internetin olmaması değildi. Telefonlarımızı, arama yapmak için de kullanamayacaktık. Kutlupalamut ailesi, bir gece boyunca kapsama alanı dışındaydı!

TAHTAKURUSU MOTEL'DE 7 GECE

Hanzade Servi

Kutlupalamut ailesinin tek hayali, beş yıldızlı bir otelde bir hafta tatil yapmaktı. Önce, hiç kimsenin mola vermeyi bile düşünmeyeceği, Aşağıkocaöküz adlı bir kasabada arabaları bozuldu. Tamir süreci uzayınca Tahtakurusu Motel'de konaklamak zorunda kaldılar. Motelde neyse ki tahtakuruları yoktu. Ama mantık, normallik, konfor ve internet de yoktu.

Tahtakurusu Motel'de 7 Gece, "Hayat, siz planlar yaparken başınıza gelenlerdir." sözünün mizahla vücut bulmuş hâli.

